

A hovatartozás hiánya és a megtalálása

Nagyon sokat gondolkoztam, hogy megosszam-e életem talán eddigi legnehezebb történetét, de végül is miért ne? Én már túl vagyok rajta valakinek pedig lehet, hogy pont az én történetem fog segíteni.

Az én életem elég kaotikus, hogy úgy mondjam, de pontosan emiatt rejt magában pozitív és szerencsére csak nagyon kevés negatív élettörténetet. Ahogyan fent is írtam, ez nem egy pozitív történet lesz, de remélem, hogy másoknak nagy erőt tud adni az én történetem. A sztori a hovatartozás hiányáról és annak a megtalálásáról szól az 5. osztálytól egészen az egyetemig. A történet általános iskolás éveimben kezdődik, ahol kb. 13-14 éves voltam. Az iskola egy városban található és én pedig egy közeli faluból jártam be. A városból sok gyermek jár ugyanabba az iskolába, valakivel egy oviba jártam így őket ismertem.

Ha már óvoda, innen nincs sok emlékem, de amire emlékszem az, az, hogy itt nagyon jóban voltunk egymással a csoportban, sőt mint a legtöbb embernek meg volt nekem „életem szerelme”. Itt még nem volt semmi baj, szerettem oda járni és mindenki mindenkivel jóban volt. Ahogyan fent is említettem általánosba sokan mentünk ugyan oda és minket egy osztályba raktak emiatt nem volt mindenki ismeretlen.

Általános alsóban is minden rendben volt, mázlinkra nagyon jó osztályfőnököket kaptunk, akik nagyon oda figyeltek arra, hogy mindenkinek minden jó legyen és senkit se bántsanak.

Általános iskola felsőben minden jól indult, egészen addig a másodpercig amíg az osztályunkat felosztották, mert elég sokan mentek el tőlünk (amin nem lepődök meg). Az iskola ugyanis ahová jártam nem volt a legjobb nem csak tanítás szempontjából, de az épület is omladozott. Sok esetben manapság is de akkor is csak azokat a gyerekeket járaták oda a szülők, akik nem tudták megoldani, hogy a gyermek másik városba járjon. Az akkori legjobb barátnőm, nevezzük Lucának a B osztályba járt én az A-ba amíg át nem helyeztek. Tisztán él bennem az emlék amikor az osztályfőnököm behívott a tesi szertárba, hogy megkérdezze melyik osztályba szeretnék menni. A válaszom természetesen mi más lehetett volna mint, hogy a B-be hiszem ott van a legjobb barátnőm. Van az a mondás, hogy” Ember tervez Isten végez”, na itt is pont ez történt. Én valamit elterveztem, de máshogyan lett. A C-be kerültem én és még 3 másik osztálytársam. Az eleje még ott is jó volt és minden rendben ment aztán valami történt. Nyilván bántam, hogy a Lucától távol vagyok, de emelt magyaron, illetve matekon is tudtunk találkozni. A szüneteket együtt töltöttük állandóan és úgy éreztem, hogy tartozom egy társasághoz, ami befogad olyanok amilyen vagyok.

Megismertem egy lányt az osztályban, nevezzük őt most Klárinak. Én hiszek a sorsban és biztos, hogy valami miatt találkoznom kellett vele, ha más nem amiatt, hogy most ez a kis történet megszülessen. Az eleje itt is mint az idilli filmekben szoktuk látni mindenki szeret mindenkit és mi is nagyon jóban voltunk. Az osztályban én voltam az, aki állandóan minden házival kész volt és mindig tudta mikor és miből írunk dolgozatot vagy esetleg témazárót és mikor felelünk. Szóval mondhatni minden tudó voltam. Kivéve egy dolgot: aki eljártssa a második esélyét annak nem szabad meg egy esélyt adni.

A lány sokáig kihasználta, de mivel úgy éreztem sosem tartoztam igazán sehova így hozzá nagyon is elkezdtem kötődni mostmár tudom, hogy hibásan. Felmerülhet a kérdés, hogy feljebb említettek szerint volt egy baráti társaságom, akikhez azt éreztem, hogy tudok kötődni. Igen,

éreztem... A dolgok ott is egyre rosszabbak lettek és ott is külsősként kezdtem érezni magam. Lucával is kezdett megromlani a kapcsolatom és ha őszinte szeretnék lenni, csak miatta voltam ebben a társaságban. Minden érme két oldalú tartja az ősi mondás és emiatt úgy éreztem, hogy a barátságunkba a legjobb barátnőmmel nem csak nekem kell energiát beletenni, hanem neki is. Programokat akartam szervezni akár egy egyszerű fagyizást de ő ezt sokszor visszautasította. Emelt matekon és magyaron is mindig egyedül ültem mert, ő sem akart mellettem ülni mert neki ott volt egy másik barátnője. Igen neki volt nekem eleinte maradt a magány és az egyedül lét. Hogy az elején milyen érzés volt? Nyugodt, és nem volt rajtam semmi nyomás senki részéről, hogy változzak meg. Az idő múlásával azonban egyre rosszabb lett, hogy amíg mások társaságban vannak én egyedül.

Az iskolákban volt egy olyan verseny minden évben, ahol csapatokba kellett lenni és egy kiadott könyvet kellett elolvasni és vetélkedően vehettünk részt. Minden évben részt vettem ezen a versenyen, de minden évben másokhoz csatlakoztam, éppen emiatt itt sem volt egy állandó közösség ahová tudtam volna kötődni. Itt ismertem meg a mai napig legjobb barátnőmet, nevezzük Lillának. Lillával mindig jókat nevtünk és nagyon szerettem már az eleje óta a társaságát.

A történet eddig nagyon boldognak és happy endnek látszik, de itt jön a csavar. Emlékeztek még Klárira, igen arra a lányra, akit a C-ben ismertem meg, na ők barátnők voltak. Nem is kell mondanom szerintem, hogy innen indult a lavina. Klári nyilván féltékeny lett mondván, hogy én elloptam az ő barátnőjét. Eleinte még csak szóban mondogatta, hogy na majd ő is elveszi az én barátnőmet. Én csak röhögni tudtam rajta hiszen akkor már tulajdonképpen Luca már nem is volt a legjobb barátnőm. Teltek a napok, hetek, hónapok és az életem fenekestől felfordult. Klári az egész osztályt ellenem fordította és mind ezt azért, mert beszélgettem a barátnőjével. Az osztályban így már nem maradt senki, akivel bizalmasan tudnék beszélgetni. Egy-egy lány volt, aki olyan volt, mint a napraforgó: mindig arra fordul amerre jó neki. Ezáltal lényegében amikor kellettem akkor jó voltam egyébként meg senkit sem érdekelt, hogy élek vagy halok - e. Klárral nagyon csúnya vitáink voltak, amit nem nagyon neveznék igazából vitának mert a kommunikáció elég egyoldalú volt. Egyoldalú volt mert én csak hallgattam és túrtam ő meg csak írta a saját maga igazát. Az eleinte próbálkoztam én is visszavágni, de aztán rájöttem, hogy ez nem én vagyok. Próbáltam mindig higgadt és nyugodt lenni még ha olyanokat is írt vagy mondott néha, ami nem tűr nyomdafestéket. Többször bántott szóban, amit én nagyon rosszul viseltem, de még is újra és újra adtam neki "csak még egy utolsó esélyt". A legtöbb esetben az egész tartott 2 maximum 4 napig és utána rögtön megkeresett és én kis naivan vissza is fogattam. Biztam az emberekben, hogy tudnak változni, és akarnak is de ez ebben az esetben abszolút nem mondható el. A kötődés hiányában, azt hittem, hogy biztos én voltam a hibás én rontottam el valamit, ami neki nem esett jól, holott ő bántott és én nem vettem ezt észre. Az osztály is bántott, de ők csak az osztályban, iskolában ők privát üzenetben sosem kerestek meg. Hazudtam, akkor mindenki megtudott találni amikor neki valamivel kapcsolatban kérdése volt, vagy csak szimplán kellett a házi. Természetesen én ezeknek mindig örültem mert legalább addig is úgy éreztem vagyok valaki és számítok a többieknek.

Klári és a bosszúja nem igazán sikerült mert az állítólagos legjobb barátnője Lilla mellém állt. Szerintem sejtitek, hogy ezek után még rosszabb lett a helyzet, mint volt. Klárinak ennek ellenére mindig új és új esélyt adtam és reméltem, hogy egyszer megváltozik. Nem így lett....

Egészen eddig csak szóbeli bántásokról beszéltem igaz? A történetek miatt ez már nem csak verbális lett, hanem tettelegesség is. Az egyik "nagyon vagány lány" kirakott egy posztot instára: "Ma meghízok, olyan leszek mint..." a nevem állt ott, egy csokoládéval lefotózva. Nem is kell mondanom, hogy ez már átlépte a határt nálam is. Az iskolában erről még nem szóltam, hiszen mit tenne egy tanár főleg a mai világban, leszidná a lányt, hogy ejnye-bejnye ilyen máskor ne csinálj? na ez biztos hatásos lett volna. A családom is és a barátaim is azt tanácsolták, hogy ne vegyek róluk tudomást na de kérdezem én ez ennyire egyszerű lenne? A válaszom: NEM. Ha összegyűrsz egy papírlapot és kisimítod ugyanolyan lesz, mint új állapotában? Nem. Egyetlen bocsánatkérés sem tesz engem ugyanolyanná, mint előtte. Az iskolában én tényleg csak akkor hiányoztam, ha beteg voltam, na de ezek után ezeknek a hiányzásoknak megnőtt a száma. Hirtelen minden nap fájt a fejem, hányingerem volt és hasonló tünetekkel próbáltam a családomat rávenni, hogy ne kelljen iskolába mennem. A családom mindig azt mondta: "Rendben, de akkor megyünk az orvoshoz". Mondanom sem kell az iskolába még mindig előbb bementem mintha orvoshoz kellett volna mennem. Sokszor volt az, hogy elmentem aztán hívtam a családomat, hogy rosszul érzem magam és jöjjenek értem. Az osztályom nem értette miért mentem mindig haza és erre többször is rákérdeztek de én vagy nem vettem őket tudomásul, vagy annyit mondtam, hogy családi okok, hol ott mindenki tudja, hogy ez a szorongás tünetei voltak. Igen, én és a szorongás. Előtte sosem éreztem ennyire erős szorongató érzést. Nyilván a dolgozatok előtt egy kellemes izgulás volt, de az nem ért fel ehhez.

A 2020-as év érdekesen alakult. Az iskolában hagyomány, hogy a 8.-os diákok a Farsangon keringőznek. A kilátásaim erre az egészre mondanom sem kell, hogy nem volt túl jó. Akivel először táncoltam volna, végül még sem táncolt. Na de akkor én kivel fogok? Sosem voltam egy fiúval sem jóban az általános iskolás éveim során. Marad a beosztás. A tánctanár beosztott egy fiúhoz. Nem akart velem táncolni.... Megint egyedül maradtam, aztán egy párcsere és lett tánc partnerem. Ez az a rész, ahol örülnöm kellene ugye? Nekem nem sikerült, mert rengeteg bántást kaptam itt is. A próbák során állandóan mindenkitől kaptam a rosszat, mondanom sem kell, hogy nem élveztem az egészet és alig vártam, hogy vége legyen. A Farsang letelt.

2020-ban tört ki a Covid19- es járvány, ami a mi iskolánkat is elérte emiatt nálunk is online iskola lett. Csúnyán fog hangzani, de nekem nagyon jól jött, hogy nem kell suliba járni és ebben az évben már nem látom őket és így nem tudnak bántani. Érdekes módon ez az időszak a bezártság miatt volt a legrosszabb. Meglepően mindenki engem keresett egy esetleges dolgozat miatt, ami nekem, mivel így még kevésbé tudtam kötődést kialakítani valakivel, jól jött. Egy kicsit azt éreztem, hogy megint fontos vagyok valakiknek. Most visszagondolva látom, hogy csak kihasználtak, de én naiv voltam és tényleg akartam kötődni valakihez.

A családom nyilván mondta: hogy vigyázzál velük és csak kihasználnak. Milyen igazuk volt. Őszintén... féltem. Féltem attól, hogyha én most nem adok meg nekik mindent akkor még rosszabb lenne a helyzet. Akkor szerintem bármit megcsináltam volna nekik, mint egy igazi

pincsikutya. Szerencsémre csak az volt a legnagyobb kérésük, hogy küldjem át a házi feladatot matekból. Nem tudom mi lett volna, ha más is lett volna...

És hogy elgondolkoztam- e azon, hogy esetleg véget vessek az életemnek? Egyszer igen... de tudod mi rántott vissza? Az, hogy a családomra gondoltam. A családomra és Lillára, akiben azóta is megbízok és mostmár 8 éve a legjobb barátnőm és láttuk egymást felnőni. Ha ők nincsenek talán ma már én sem lennék.

A 2020-as év amennyit elvett annyit is adott, hiszen szerencsére felvettek az álom gimnáziumomba. Az elején minden új volt, de szerencsére Lilla is oda jött és ha bár nem egy osztályba kerültem vele, de már maga az is megnyugtató, hogy egy iskolába vagyunk. Az általánosban törtétek miatt a bizalmam nagyon a béka fenéke alatt volt, emiatt nagyon félve mentem be az első napra. Szerencsére nagyon hamar barátokozom, ez itt sem volt máshogy. A gimnáziumban nagyjából már érett mindenki ezáltal itt már kevesebb volt a bántás, sőt igazából felém egyáltalán nem volt. Na de, hogy ne csak bűnbakként legyek ebben a történetben itt jön a csavar. Sajnos az életemben tapasztalt dolgok miatt most én váltam sok esetben a bántalmazóvá, na nem úgy, mint ők. Én „csak” kibeszéltem embereket mert így nem adtam támadási felületet senkinek. Ha mindig mindenkivel egyet értek mindenkiről akkor csak nem fognak bántani nem igaz? Igazam is lett...engem nem is bántottak, de én sajnos igen, pedig sosem állt szándékomban és ezt azóta is bánom. A bizalom a legfontosabb kincs...ha ezt elveszíted valaki részéről akkor nagyon nehéz visszaszerezni vagy nem is lehet. A lány még is adott nekem egy esélyt, amit sosem fogok elfelejteni részéről. Azóta természetesen nem barátom, amit megértek és én szúrtam el.

A gimiben már tényleg tartoztam valahová mert lett egy 4 fős baráti társaságom, akikkel a mai napig beszélünk. Ha ők most nem lennének nem tudom és hol lennék. Hálás vagyok nekik, amit próbálok a lehető legjobban visszaadni nekik. A ballagástól viszont nagyon féltem, mert 4 évig alakítottuk a társaságot majd egyszer csak kihúzzák alólad a talajt és bedobnak a mély vízbe. Amit eddig megszoktunk az már nem lesz. Egyetemen már saját beosztás, nem mondja meg senki mit tegyek és tényleg felnőttként fognak kezelni- mondták a tanáraink mi pedig szkeptikusan fogadtuk ezeket. Hinnünk kellett volna nekik.

Aztán egyetemre kerültem. Félttem...egyszer engem bántottak egyszer bántalmazó voltam most milyen szerep jut nekem? Voltam már kirekesztett, voltam már kirekesztő maradt még valami? Az egyetem az a hely ahová már tényleg mindenki „készen” érkezik tehát mindenkinek meg van a saját személyisége, a baráti társasága. A gólyatáborban egy remek csapatba kerültem, akikkel nagyon hamar összhangba kerültem és egy másodpercig nem bántam meg, hogy úgy döntöttem, hogy elmegyek. Pozitív élményekkel, tapasztalatokkal és nem utolsó sorban reménnyel tértem haza. Reménnyel...igen én, akiből kiölték a reményt az emberek iránt. Az első hetet sosem felejttem el.... keresgélve az egyetem épületén belül egy olyan termet, amit életemben nem láttam még, olyan emberekkel, akiket szintén nem ismerek. Felnőttek, nálam idősebbek velem egykorúak is vannak. Kivel fogok így barátokozni? Egyetemen egyáltalán kellenek a barátok? Igen is kellenek.... nem csak a jegyzetek miatt. A gimis barátok mind más és más egyetemen tanulnak, így nem érnek arra rá, hogy állandóan találkozzunk és beszélgessünk egy jót. Nem azt mondom, hogy velük nem beszélgetek, de nincsenek ott

mellettem órán, egyetemen. Igen ez is a felnőtt élet vele járója. Félek-e ettől az úttól? Baromira... egészen pontosan a költözéstől. Attól félek a legjobban, hogy akkor még az kötődés is elmúlik, ami most van. Megint jön a magány az egyedül lét...

Az, hogy most tartozom-e valahova nehéz kérdés. Végül is egy egyetem hallgatója vagyok, tehát ha ezt nézzük akkor igen. Na de hogy tartozom-e valahova, mint barát? Lillával biztos és remélem még sokáig mellettem lesz. A 4 fős baráti társasághoz is tartozom. Ezen felül vannak még barátaim. Hogy régen azt hittem-e, hogy nem a minőség, hanem a mennyiség számít? Természetesen... sajnos... Megbántam? Igen... Általánosban tényleg az volt bennem, hogy ha nincs sok barátom akkor én nem is érek semmit. Hogy igaziak voltak-e? Ez a történetemből is kiderül. Sajnos nem... Ahogyan nővünk fel rá kell jönnünk, hogy emberek mennek és jönnek az életünkben. Igen lehet, hogy egy 10+ éves barátságunk lesz vége egy bizonyos dolog miatt. Fájni fog? Kegyetlenül... de ne hidd azt, hogy csak rajtad múlt. Minden dologhoz kettő ember kell. De hidd el ahogyan én is ebben hiszek: valamiért kellett találkozoznunk azokkal az emberekkel, akikkel ma már nem tartjuk a kapcsolatot. Lehet az csak egy tanulság lesz, ami később lesz fontos az életedben.

A történetem remélem sok embernek megmutatják a fényt az alagút végén, ha hasonló életrészekben van valaki. Mindenkinek meg van az a közeg ahová tartozik csak valakinek később mutatkozik meg. A legfontosabb, amit szeretnék át adni, az az, hogy nem kell senki kedvéért megváltozni vagy mindenre bólogató kutyaként igent mondani csak azért, mert kötődni szeretnél valakihez. Igen tudom én már könnyen beszélek erről mert már túl vagyok rajta, mert sok év eltelt azóta, de higgyétek el mindig az a legjobb tanácsadó, aki már volt az adott szituációban. Kértem-e segítséget külső embertől? Igen, és ez nem ciki. Egy pszichológust kerestünk a családdal, akiknek én mondtam, hogy szeretnék menni mert az érzem, hogy már egyedül nem tudok mit kezdeni ezekkel a dolgokkal. Segített? Nagyon is. Elmondhatatlanul más ember jött ki az utolsó foglalkozásról, mint aki bement. Vártam minden alkalmat mert tudtam, hogy amit ott elmondok az ott is marad és megértésre lelek hiszen neki a legkisebb problémám is óriási. „De oda csak a hülyék járnak!” kaptam meg nem egyszer emberektől. Ha ők így gondolják akkor legyen, akkor én is hülye vagyok mert tettem a lelki egészségemért. Segítséget kérni sosem volt, sosem az, és sosem lesz ciki.

A szorongásom maradt? Igen... de már nem annyira intenzív, mint régen. Ma már nem maradok itthon „csak” azért, mert nem akarok utcára menni. A vonaton azért még mindig sokszor érzem ezt a szorongató érzést, hogy az emberek vajon mit gondolnak rólam, de ugye ez meg kit érdekel. Hogy lefogom-e valaha küzdeni? Nagyon remélem, de pontosan tudom, hogy ez évek hosszú munkája lesz és az, hogy ne csak a testi, hanem a lelki egészségemre is jobban odafigyeljek. Maradtak-e fájó pontok az általános iskolából? Persze... ez szerintem örökre bennem marad, de én nem bánom. Tudjátok miért? Mert ezek tesznek azzá, aki ma vagyok, akit ma látnak a szüleim a családom a barátaim a tanáraink és egy járókelő. Hogy büszke vagyok-e arra a személyre, akit ők látnak? Naná! Túléltem egy olyan korszakot az életemben, amiben sajnos sokan elbuknának vagy elbuktak. Megcsináltam és jelenleg a diploma felé vezető úton vagyok. A családom, barátaim büszkék rám? Remélem... remélem, hogy a szüleim büszkék arra a nőre, akit neveltek.

A kilátásaim a jövőre nézve bizonytalanok. Nem szeretek előre tervezni mert akkor fent áll a veszély, hogy nagyon beleélem magam bizonyos helyzetbe és utána nagyot fogok csalódni. 2035-re szeretnék olyan nő lenni, akinek nincs már egy mérgező kapcsolata sem és ugyanaz a magabiztos ember álljon velem szemben a tükörben, aki az általános iskolás történetem előtt voltam. Hogy sikerülni fog-e? Csak remélhetem, hogy olyan barátaim vannak most, akik nem lehúznak és kihasználnak, hanem ha kell támogatnak és építenek.